

Krisztus Urunk muzsikája

Egyszer volt egy szegény ember, s annak három fia. Ennek a szegény embernek egy fél lán szőlőföld volt minden gazdasága, de abban sem volt nagy öröme, mert rájártak a seregélyek, erősen pusztították. - Édesapám - mondja a legidősebb fiú -, kimegyek a szőlőbe, hogy elhessegessem a seregélyeket, mert különben nem szüretelünk. - Jól van, fiam, csak eredj. Kimegy a legény a szőlőbe, ott pattogtat, durrogat a kendercsapós ostorával, hessegeti a seregélyeket. Éppen akkor talált arra menni Krisztus urunk meg Szent Péter, s merthogy erősen megszomjúhoztak mind a ketten, vizet kértek a legénytől. - Majd holnap - felelt a legény kurtán -, ott a forrás, ahol, ni, igyanak kendtek, ha szomjasak. Krisztus urunk egy szóval sem kérte többet a legényt, csöndesen továbbmendegélt, Péter meg utána. De egy jó hajításnyira sem mentek, úgy ellepték a seregélyek a szőlőt, hogy minden fűrtre jutott kettő-három, s hiába durrogatott, hiába kiabált a legény, nem repültek el. Hazamegy este a legény, s mondja nagy búsán az apjának, hogy ő nem tudja megőrizni a szőlőt, annyi a seregély, mint a csillag az égen, s meg sem rebbenek az ő durrogtatására. Másnap a középső legény ment ki, de az is éppen úgy járt, mint a bátyja. Nem adott vizet Krisztus urunknak, s el is lepték egyszeriben a szőlőt a seregélyek. Harmadik nap a legkisebb legény ment ki, akit a bátyjai félkegyelműnek tartottak, pedig több esze volt, mint az egész falunak. Ahogy elkezdett pattogtatni, durrogatni, jött Krisztus urunk Péterrel, s vizet kért. - Nem adok - mondta a legény -, mert a korsóban megmelegedett a víz, de csak várjanak kigyelmeitek, egyszeriben hozok a forrásról. Azzal elszaladt, s egy pillantásra már hozta is a jó forrásvizet. - No, fiam - mondta Krisztus urunk -, ez igazán jó víz, mit kívánsz érte? - Nem kívánok én semmit, ugyan mit kívánhatnék egy csepp vízért? - De mégis, csak kívánj valamit, fiam! - biztatta Krisztus. - Olyat nem kívánhatsz, hogy meg ne adjam. - Hát - mondta a legény -, akkor adjon nekem olyan muzsikát, hogy ha fűjom, még az égi madarak is táncoljanak a nótájára. Krisztus urunk csak a köpönyegje alá nyúlt, s mindjárt kihúzott onnét egy furulyát. - Fűjj belé, fiam! Belefűj a fiú, s hát, uramteremtőm, a seregélyek mind fölrebbenek a szőlőből, s kalimpálnak, firegnek-forognak a levegőégben, éppen mintha táncoltak volna. Krisztus urunk továbbment Szent Péterrel, a legény meg csak fűjta, fűjta a furulyáját, s többet egy seregély sem tudott leszállani a szőlőbe. De lett is azon az ősön annyi szőlője a szegény embernek, hogy az csupa csoda. Rostával hordták haza a bort, s mégsem győzték mind hazahordani...